

Başkalarının *aşk* ve *ilişki* dertlerini dinlemek kendimindekinden daha cazip geliyor. İnsan bir yaşta *ne olacağım, beni de seven bulunur mu?* endişesi yaşıyor, doğru, ancak o yaşlar bir defa geçip ve kalplerin dönüp, tersyüz olduğunu tecrübe ettikten sonra bu konuda artık *ilgisiz* hale geliyorsunuz.

İnsanın kendini *karşılıksız* sevecek birileri olduğuna inanması ilginç. *Varlığın* karşılık işte, orada bulunman ve şeklin ve şemailin, ses tonun ve göz renginin hepsi *karşılık*. Alışılmışlığın, zekan, anlayışın, esprilerin, dünya görüşün, sakladıkların, söylediklerin... Hepsi *karşılık* bunların, insan kendinin *ne için* sevildiğini bilmiyor bazen, sevilme imkanı olmayanlar gibi, sevilmemeye *imkanı* olmayanlar da var: Bunların sevilmesi *karşılıksız* mı oluyor?

Aşkın felsefesi tuhaf bir konu: Her ne kadar üzerinde kalem oynatan sayısı, ezelden beri çok olmuşsa da, aklıma söyledikleri dört başı mamur bir fikir gelmiyor. Biraz Schopenhauer, belki, bir ihtimal ancak bendeki *ilgisizlik* oraya da bulaşmış.

Bu herhalde artık damdan düşe düşe nasır tutmuş olmaktan. İnsan kendi duygularına da, başkalarının duygularına da, kendi bildiklerine de, başkasının söylediklerine de inanamıyor. *İnançsızlığın* diğer adı *aşksızlık*. Aklının bir köşesinde *bit yeniği* ile, yapabileceğin sadece hikaye kabilinden dinlemek: Biri kavuşmuş, endişeli, diğeri kavuşamamış, yangın, öbürü söyleyemiyor ve zihin okuma çalışmalarından kaygılı, yek diğeri telaffuz etmeden nasıl *söylerim*, onun derdinde.

Boşanma *hikayelerinde* ilk 6 ay erkeklerin kendilerini olmadıkları gibi göstermeye meyilli olduğu söylenir. Benim bu 6 ay geçti ve gerçekten de aslında böyle *ilişki milişki* konularının beni pek açmadığını, istediğimin de bu olmadığını salimen idrak etmem bu kadar sürdü. Çünkü ilişkiler bittikten sonra insan ister istemez, bıraktığı yere nisbetle bir merdivendeymiş, bir basamak atlamak *zorundaymış* gibi hissediyor. Böyle bir mecburiyetinin olmadığını, bu oyuna dahil olmasının gerekmediğini, zaten yeterince bulandığını idrak etmek sürüyor.

Bir de uğraşmak: *Değer mi?* diye soruyorsun, ister istemez. Bir tarafta istediğin konuda, adı *aşk* olsun veya başka konular olsun, istediğin gibi, istediğin kimseyle konuşma özgürlüğü var, diğer tarafta *kadrolu* birine karşı sorumluluk. İnsanların çoğu için özgürlüğün bir anlamı yok, kullanmadıkları, atıl bir imkan ama benim için şu yazıları yazarken bile, hayatımdaki birine *hesap verme ihtimali* ve onun anlayışsızlığıyla karşılaşma korkusu önemli bir mesele.

Bunu fazlasıyla yaşadım. Hukuki süreç devam ettiği için hala bazı i'lerin noktalarını koyamamak sıkıcı. Bunun üzerine bir de, hangi kelimemden ne anlayacağını bilmediğim *başka biri?* Teşekkür ederim, şu an hiç de meraklısı değilim.

Bu yılgınlık belki normal, belki geçici, yine de artık *bu yazdıklarım yüzünden suratı asılır mı?* diyeceğim birine karşı sorumlu hissedeceğim yaşı geçtiğime inanıyorum.

Bunun anlamı aynı zamanda şu: Birine katlanacak, kendimi şekle sokacak, düşünecek, ihtimam gösterecek, sabredecek, tanımaya çalışacak motivasyonum da yok. Sanırım *bu işlerin* beni artık *sadece* teorik olarak ilgilendirdiğini kabul etmem gerekiyor.